

pressupost i si vostè també creu que, realment, estem davant d'una nova etapa, una nova etapa de relació amb el Govern d'Espanya, que pot ser bona per a Catalunya i que s'ha de fonamentar amb confiança, amb lleialtat, perquè tots junts ens en podem sortir i abandoni aquestes actituds de confrontació i d'amenaça permanent que hem vist en determinats dirigents del seu partit.

El Pla per l'ocupació, la internacionalització, la innovació, els emprenedors i aspectes relacionats amb la salut, l'ensenyament i la seguretat formaran part de les esmenes que el nostre grup parlamentari presentarà divendres a les nou del dematí i que seran objecte –esperem– de negociació aferrissada, com deia la presidenta del nostre partit fa pocs dies als mitjans de comunicació.

Conclusió. Acabo. Senyor conseller, senyores i senyors diputats. Mentre uns fan certes coses, altres en fem unes altres de molt diferents. Mentre uns volen tornar al model anterior del dèficit i el deute, altres volem superar la crisi i generar ocupació. Mentre uns posen pals a les rodes del nou Govern, altres ens comprometem i ajudem a tirar endavant. Mentre uns fomenten la confrontació, altres treballem per millorar la relació entre el Govern de Catalunya i la resta d'Espanya. Mentre uns posen en perill l'Estat del benestar aplicant o demanant que s'apliquin les seves polítiques, altres lluitem per garantir-ne la seva sostenibilitat. I final, mentre uns actuen irresponsablement pensant en els propis interessos electorals i de partit, altres actuem amb responsabilitat pensant en les persones, que estan en l'objectiu de la nostra acció política de cada dia.

Catalunya es pot defensar des de moltes trinxeres diferents, nosaltres defensem Catalunya defensant tots i cadascun dels catalans.

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Senyora presidenta. Senyora vicepresidenta del Govern. Honorables consellers. Diputades i diputats. Només uns mots de salutació per als alts càrrecs de la

conselleria d'Economia i Coneixement que, avui, ens acompanyen. Siguin vostès molt ben vinguts als treballs del Parlament sobre el debat del pressupost. I deixar clar quina és la pretensió del nostre grup parlamentari respecte a aquest debat. Tres qüestions, ben òbvies, per altra banda, donar suport als pressupostos del Govern, remarcar els elements claus del que entenem que és un bon pressupost i rebutjar políticament les esmenes a la totalitat. Canònic, no es podria fer d'una altra manera.

Comencem, si els sembla, pel context. Aquest és un context que ve precedit, senyor Millo, amb una referència que vostè feia, per un element diferenciat respecte al debat anterior, hi ha un nou govern a Espanya i s'ha obert –volem pensar– una dinàmica que esperem diferent de la dinàmica anterior. Condiciona això els pressupostos d'aquesta cambra? No.

Fitxer 30

...pot ajudar al desenvolupament d'algunes de les iniciatives contingudes al pressupost? Ho esperem. Tenim l'esperança més enllà –més enllà– que, malgrat les amenaces del diputat Bertran, serrà aquest any 2012 quan començarem a parlar del pacte fiscal, que és la primera cosa que els hem de dir als nostres conciutadans. Tots n'han parlat, «estem asfixiats, estem al límit, patim com no hem patit mai i ens en podríem sortir amb millors condicions amb un pacte fiscal», que és el que defensa aquest grup parlamentari i aquest Govern.

I això enllestirà tots els problemes? No, però Déu n'hi do el que esperem que ajudi. Per tant, senyor Millo, amb aquesta vehemència que ha caracteritzat la seva intervenció, ja confiem que transmeti l'esperança que finalment no tornem a tenir una discussió absolutament inútil respecte a les necessitats de finançament de Catalunya, com a primer element. Per tant, aquest és un element diferencial del context.

I el segon, jo no em puc referir, no tenim temps per allargar-nos, però el context de la crisi respecte a fa sis anys, sis mesos, perdó, és més greu del que era. Li hem vist a la crisi, senyor conseller, els ossos i la pell. Aquesta és la crisi. I jo no puc

perdre un minut, perquè no tenim temps, a explicar les dades que això configuren. Però quan algun diputat o alguna diputada feia referència que mancava la caracterització de la crisi per part del Govern, doncs, no ho acabem de compartir, forma part de les anàlisis que reiteradament hem anat presentant. Una crisi duríssima, brutal que ha afectat tothom al nostre país i molt particularment la gent que més li costa seguir. I volem que les paraules d'aquest grup parlamentari siguin de suport i siguin d'esperança per a tots aquells que no poden seguir. I que serveixin per dir, que és la nostra voluntat, hi ha un grup parlamentari, hi ha un govern i esperem que diversos grups parlamentaris que ajudin a infondre l'esperança que ens en sortirem. I aquesta és la voluntat d'aquest grup parlamentari: donar suport al Govern, rebutjar les iniciatives que han presentat legítimament els altres grups i, a més, dir que hi han característiques suficients en aquests pressupostos per fer-ho.

Dir-los també, evidentment, que som conscients de quanta gent, hi feia una referència avui el molt honorable president, fa sacrificis i de quina magnitud. I vull repetir les paraules del president, que m'han semblat escaients com mai en un debat com aquest: «ens reconforta». O sigui, més enllà del que cadascú pugui sentir d'aquesta crisi, que hi hagi gent que entengui que aquest és el moment de fer sacrificis i que els fa tot el país, ens reconforta.

Naturalment, és subjecte de discussió la interpretació de com es fan aquests sacrificis; nosaltres creiem, senyors i senyores diputades, que es fa equitativament. És la nostra pretensió, si més no aquesta és la nostra voluntat. I ens reconforta, és clar que sí, com deia el president, que la gent entengui quin tipus de política estem portant a terme.

La visió general del pressupost, jo seria incapaç de fer-la millor del que ha fet el conseller Mas-Colell en la seva presentació. Però vull remarcar una qüestió que em sembla clau: discutim un pressupost que és la segona fase d'un pressupost que vàrem tenir l'oportunitat de discutir fa només sis mesos i s'ha d'entendre com un tot. I aquest pressupost, és clar que sí, és un pressupost que pot ajustar l'esforç i el sacrifici d'una manera, si m'ho permeten, una mica més lleugera que la de fa sis mesos. És a dir, volem enviar un missatge a la ciutadania que sent un

pressupost difícil i havent-hi dificultats, aquest pressupost, senyor conseller, és incomparablement menys dur que l'anterior.

Per cert, respon a la promesa que el president i que el Govern va fer a la ciutadania de Catalunya. I volem dir aquí com a grup parlamentari que els dóna suport que vostès han complert amb aquesta paraula. Després hi hauran elements que els agradaran o no, és indiscutible, però hem complert amb la paraula amb un pressupost en el qual ha «primat» l'austeritat, la prioritat de la despesa social, la credibilitat i la coresponsabilitat.

Tenia aquí, senyora presidenta, tot un seguit de xifres des del pressupost consolidat fins al creixement del marc de l'economia catalana per al proper any que, si m'ho permeten, m'ho estalvio. Hi ha fet vostè a una referència, és bo que es recordi, forma part del document, tindrem oportunitat de parlar-ne, i m'agradaria passar a elements més substancials del debat polític que avui hem tingut durant aquest Ple.

Se'ns ha dit el següent, diu: «Home, a la seva manera vostès combaten el dèficit, combaten l'endeutament i tracten de sanejar els comptes públics.» D'això no hi ha cap discussió. No sé si ho fem del tot bé, però que combatem el dèficit, l'endeutament i sanegem les finances públiques, d'això no hi ha discussió. On sembla que és més controvertit és si nosaltres tenim un pressupost per recuperar l'economia i ajudar al creixement; doncs, sí. Això és el que volem transmetre a la ciutadania. Tenim un pressupost que el que vol és ajudar l'economia a créixer. No és un pressupost a la defensiva; no és un pressupost que és un paraigua davant de la situació, ho és també perquè és greu, però dóna elements i dóna indicis de creixement de l'economia i de recuperació, i dóna indicis, naturalment, a l'esperança.

Diu: «Això és una formulació retòrica o això tenen elements que veritablement vostès ho poden fonamentar?» Ràpidament. La continuïtat dels programes de l'ICF; la reducció del dèficit de la Generalitat en la línia que apuntava, deia el conseller molt modestament, m'atreveixo a suggerir que potser això deixarà recursos lliures per als particulars; les polítiques d'estímul a la recerca, al desenvolupament i a la innovació; el canvi de model de formació professional; el

foment a l'activitat productiva, 337,7 milions d'euros; la promoció al desenvolupament empresarial; la potenciació i l'enfortiment de l'estructura de competitivitat del teixit productiu i comercial català. Que n'hi ha prou? No, però amb això fem tot el que creiem que hem de fer i podem fer per tirar endavant l'economia catalana, com a element clau.

O sigui, voldríem dir-los, senyores i senyors diputats, que més enllà d'un pressupost que tracta de sanejar els comptes, això ho fa per descomptat, però, a més, posa les bases per al creixement, posa les bases perquè els particulars puguin créixer, posa les bases perquè les empreses prosperin, posa les bases perquè puguem sortir a temps d'aquesta maleïda crisi. I ho fem perquè sortim amb les millors condicions possibles. És aquest el destí de l'acció política del Govern, és aquest el destí de l'acció d'aquest grup parlamentari: sortir com més aviat millor de la crisi creant ocupació i posant bases sòlides per créixer, bases sòlides i fonamentades per donar un salt qualitatiu en endavant.

Un exemple, s'hi ha referit el conseller, però molt de passada, perquè algú això ho posava en solfa, l'evolució de l'Institut Català de Finances. Tenim un pressupost per primera vegada, conseller, de 2.592 milions d'euros. Suficient? No. Molt? Sí. Tenim un endeutament màxim de 6.000 milions. Recordo debats amb el conseller Castells quan discutíem sobre els 3.000-3.500 i demanàvem... Ep, ja veig algun diputat que fa que no. Límit màxim d'endeutament del 2007 –del 2007–, 3.500; límit màxim d'endeutament del 2006, 3.000; límit màxim de l'endeutament el 2005, 2.500. I nosaltres dèiem: «hem d'anar més enllà d'aquest límit d'endeutament», doncs, ho hem aconseguit: límit màxim d'endeutament, 6.000. És molt? No. És més? Sí. Més que abans? Indiscutiblement? Amb unes condicions incomparablement més difícils. Avals, estem als 2.000. A quant estaven, a quant estaven abans? A 600. Ja ho agraeixo, perquè quan nosaltres vam plantejar aquesta qüestió, ho recordo en el debat parlamentari, doncs, el Govern va ser sensible i això ho vam anar millorant, el Govern anterior. Però constatem-ho, estàvem a 600, estem a 2.000. I així successivament en tot el que fa respecte a les partides de l'ICF, que augmenta, per cert, un 31,4 respecte al 2011, que creiem

que és un element significatiu. I augmenta el límit màxim d'avalis en 350 milions d'euros.

Si parléssim de desenvolupament empresarial, crèdit oficial al sector financer, transport, societat de la informació, recerca al desenvolupament, etcètera, veuríem que totes les partides s'incrementen. Vostès diran: «però és poc», doncs, probablement, però són partides que no és un plantejament arbitrari, senyores i senyors diputats, són les partides que connecten amb la Catalunya que pot créixer, són les partides que connecten amb l'empresa i amb els treballadors perquè aquest país tiri endavant. Suficient? Probablement, no. Però amb els estris que tenim, i ara em referiré a la posició que alguns grups parlamentaris tenien al respecte, creiem que aquest és el camí a continuar.

M'estalvio dir-los els passos que hem donat en l'àmbit de la reforma de l'Administració, n'ha fet un lleuger comentari el conseller Mas-Colell, o, per exemple, la política que estem impulsant a la societat de la informació i de telecomunicacions amb el macroconcurso del sector TIC de la Generalitat de Catalunya.

Un últim element abans d'entrar a la polèmica respecte a les alternatives posades en presència pels grups parlamentaris: tot això sense renunciar a la política social. I això els ho vull dir. Tinc jo a vegades la percepció, escoltant alguns grups parlamentaris, que hi han amors que maten. No sap vostè quant. En quin sentit ho diu, diputat Teixidó? En un ben senzill: no dubto jo en cap moment de la voluntat ni d'Iniciativa ni del Partit Socialista ni d'Esquerra Republicana de defensar l'estat del benestar. Però aquest no és el debat, ja ho acceptem tots, tothom vol defensar l'estat del benestar. El que ens hem cansat de dir des de l'oposició i ara en el Govern és que hi ha maneres de defensar l'estat del benestar que el perverteixen. Això és el que els volem dir. Vostès creuen que com més hi aboquem, més defensem, i nosaltres diem: «depèn de com ho aboquem, més ho tensem i més dificultats hi ha al respecte».

No dubto, senyora diputada socialista, de la seva voluntat de veritat, sincera de defensar l'estat del benestar, però aquest no és el debat; el debat és: les polítiques que veritablement va orquestrar el Govern tripartit justament al començament de la

crisi garantien la societat del benestar? Sí o no? Doncs, el posaven en perill. És la nostra visió, que vostès han d'admetre que és tan legítima com la seva, tan legítima, no més, però tan legítima com la seva.

Per tant, si vostès tenen la paciència d'anar seguint el nostre pressupost en benestar, família, salut i ensenyament, veuran, com deia aquí aquest dematí el conseller, que això ocupa el 70 per cent pràcticament del nostre pressupost. En voldrien més? Doncs, probablement sí, però és el que hi ha. 70 per cent. La gent ha de saber que el 70 per cent del nostre pressupost s'instrumenta en polítiques per a la família, per al benestar, per a la salut i per a l'ensenyament. I que creiem que és una proporció que probablement torna a ser insuficient, però que veritablement representa els esforços que aquest Govern fa perquè no trontolli mai la política social en defensa de la societat del benestar.

Anem ara a les crítiques, a algunes de les crítiques, senyora presidenta, senyors diputats i consellers, que hem sentit fer per part d'alguns partits de l'oposició. Ho farà breument i amb el màxim respecte que em mereixen, no cal ni dir-ho.

Respecte al Partit Socialista de Catalunya, jo vull agrair, senyora Martínez-Sampere, el to de la seva intervenció, en nom del meu grup. Jo crec que és un to que pretén ser constructiu, però està basat, crec, senyora diputada, en un error de concepció. Deixi'm que li ho expliqui. Vostè ens ha dit textualment, diu: «nosaltres tenim una alternativa», ens ha acusat de manca de creativitat i manca de..., ha dit creativitat i una cosa més, manca d'idees. Diu: «bé, nosaltres tenim una alternativa», vegem, diputada, quina és la seva alternativa. Cinc punts. Primer, reforma sí, retallades no. Després ho ha matisat, diu: «Bé, retallades i ajustos pressupostaris els que calguin.» Dos: confiança en el present i en el futur. Per tant, donin vostès confiança. I ha parlat del tema de les mútues. Sí, sí, diputada, miri-s'ho, jo mai l'interpreto, sempre miro d'interpretar-la amb tota l'atenció que em cal. Vostè ha dit: «despertin la confiança en el present i en el futur», i ens ha posat l'exemple de les mútues. Tres: «Paguin el deute dels ajuntaments». Quatre: «Apostin per la reactivació, formació, recerca, innovació i plans d'ocupació locals.» Cinc: «Més recursos per a la cohesió social.»

Doncs, diputada socialista, membres del Grup Parlamentari Socialista, estem d'acord –estem d'acord. El que els diem és: no val, no val fer aparèixer que tenim una alternativa al Govern que s'estructura en cinc punts, que forma part del nostre pressupost i ho passem com a alternativa. Ah, no! –ah, no!–, perquè les cinc coses que vostès ens han dit... No, ara fan així com volent dir: «Home, això no va amb nosaltres exactament.» Les cinc coses que vostès ens han dit són carn i sang del nostre pressupost. Doncs, aleshores, l'únic que estem dient és..., bé, hi ha matisos, parlem-ne –parlem-ne–, algú els nega el dret a parlar? Després faré una referència. No, ara resultarà que els negarem el dret a parlar, no exactament diputada, ja veurà com no, tot el contrari.

A on està la diferència, diputada? En el com. Vegem com proposa la diputada...

Fitxer 31

...de Martínez Sampere fer front a tots aquests reptes, diu «el que estan fent, més fiscalitat verda, imposta a les grans fortunes, impost sobre el patrimoni, més impost de successions, més impostos, més redistribució». I aquest Govern, i aquest Grup Parlamentari diu: No és el camí, no és el camí malgrat l'increment d'ingressos que produeix aquest pressupost, perquè aixequem nosaltres mateixos, Déu sap que a contra cor, la pressió fiscal al nostre país, Déu sap que a contra cor.

Perdoni'm, resulta..., perquè els he sentit tantes vegades, senyores i senyors diputats, que aquí la pressió fiscal, que l'impost, que aquí resulta que érem uns privilegiats, etcètera, que resulta que tindrà un paper en algun lloc o altre que diu: «Solo Aruba y Suecia apliquen un IRPF superior al de Catalunya.» I? Diu en Boada, doncs, per a les classes mitjanes d'aquest país, Boada, és un i tremend, ja sé que a vostès això els importa res, diu: «Escolti'm, aquí es paga més que enlloc.» I diu el diputat Boada segur de si mateix: I? I no, i no, i no.

Deixi'm, ara vindrà vostè, no es preocupi, li tocarà el torn. Vostè ens deia diputada, i estem absolutament d'acord, crec que li diem del millor to possible, no estem d'acord amb el com, estem d'acord amb els continguts, però vostè ha acabat d'una manera que jo accepto indiscutiblement, ha dit textualment «criði'ns», doncs jo crec

que puc interpretar la voluntat del conseller Mas-Colell per dir-los que els cridaran, és així, conseller? Els cridaran per parlar? Fet. Si l'he sentit.

Voldria referir-me ara, senyora presidenta, a Iniciativa per Catalunya. Iniciativa per Catalunya, senyor Boada, no li puc dir que em sorprengui, però disculpi'm, vostè ve aquí vestit de primera comunió, que tractant-se de vostè no és mala cosa. I què ens diu, el senyor Boada? El senyor Boada ens diu: «Escolti'm, quina crisi, quina situació, com es troben, com ajusten, quina manera, quina mena de gent són?» I vostè què pensa, senyor Boada, que tenim nosaltres a la nostra esquena? Set anys també del seu govern. Diu: «A mi no, això no va exactament amb nosaltres!» Ens va pel dret, per l'esquerra, al tort, aquí i allà, cops i cops, però això no va directament amb el tripartit. I jo em pregunto: Què hi ha darrera, quina perversió de pensament hi ha perquè creguin que els altres sempre fem malament les coses, i justament Iniciativa fa molt bé les coses, plantejant correctament, quan estaven al Govern, l'acció de govern? Què hi ha darrera? Un error fatal. I si vostè m'ho permet, Boada, no és per molestar, no és per molestar, eh?, ja ho sap que no, però l'altre dia jo, vaig veure als diaris: «Joan Boada, exsecretari d'Interior» La joia de la corona, tractant-se d'un republicà, malament no està, però la joia de la corona. Així va definir el secretari general d'Interior amb el tripartit, el faraònic edifici de la central d'emergències 112 de Reus. El temps ha demostrat que el projecte va ser desmesurat en la dimensió i en el cost. Ho feien amb mala voluntat, costés? No. No ho feien amb mala voluntat. Ho feien perquè el seu concepte era faraònic, no importa el cost, serveis a l'Estat, és públic, tot està justificat.

Aquest és el criteri, Boada, és faraònic, no toca, el cost és desmesurat, però com que era per a l'Estat, era per a tots, no importa. Aquesta és la mentalitat que hi ha darrere. Alguna vegada, avui no, ha estat molt gentil, senyor Boada l'he sentit parlar dels fanàtics del dolor. Jo sempre em quedo amb la voluntat de dir-los: I vostès fanàtics de l'error, de la contumàcia, de la contumàcia, d'insistir una vegada. Fanàtics del dolor no, fanàtics a l'error una vegada, i una altra, i una altra, no importen els fets. Hi ha una ideologia, hi ha un dogma, hi ha un plantejament, allò públic és superior, no importa que sigui gran, és de tots, gastem, gastem, gastem. I

així estem pagant, senyor Boada, justament els excessos, i entenem, naturalment, que vostè això no ho acabi de compartir.

Ara bé, diu: «Anem a parlar de les propostes.» I n'hi ha una absolutament extraordinària, que demostra el caràcter d'algunes de les propostes, benvolgut diputat Boada, que vostè té al cap. Ens ha parlat de combatre el frau fiscal. Bé, el senyor Boada ha dit públicament aquí, perquè consti, que si es combatés el frau fiscal a aquest país tindríem 16.000 milions més d'euros al pressupost. [#] Vostès saben com va això del combat del frau fiscal? Saben el paper de l'Agència Tributària? Saben en què consisteix la persecució? Saben en quin temps es planteja? Saben el paper dels recursos? Saben el paper de l'Administració contestant justament els recursos que els contribuents fan per defensar-se? I tracten de dir a l'opinió pública que trobarem 16.000 milions més si combatem el frau fiscal. Quina broma és aquesta? –quina broma és aquesta, Boada?–, no és veritat, així són el tarannà, senyor Boada, de les propostes. Ja poden dir el que vulguin, ja han tingut l'oportunitat de dir-ho, ara deixi'm parlar a mi. Vostès han dit el que han volgut, ara ens toca a nosaltres dir-ho.

Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Puigcercós. Esquerra Republicana de Catalunya, què agraiem de vostès. Naturalment l'enfocament positiu que hi donen. Ha estat per a mi una satisfacció, diputat Puigcercós, sentir-lo. De veritat, i a més entenc molt el seu plantejament. Vostès ens ha dit: «Ajusts pressupostaris.» Sí, reformes també, hi estem d'acord, Puigcercós, ens ha dit una cosa que és on vostè té aquest cuquet que el menja per dins, nosaltres també. Diu: «Escolti, això del pacte fiscal, vol dir que ho portarem a port?» I vostè que és un vell diputat experimentat aquí i allà, té els seus dubtes. Puigcercós, nosaltres també. Vostè té els seus dubtes, nosaltres també.

Però que els demanem? Vostè, que també és un diputat un pèl cansat, diu «no perdem el temps amb alguns que mai se sumaran al tema del pacte fiscal». I li venim a dir: «Puigcercós, i diputades i diputats d'Esquerra Republicana, donin-nos suport, perquè malgrat que piquem...» –paraules seves– «...amb ferro fred, volem convèncer a socialistes i a popular d'assumir el pacte fiscal.» No ens donem per vençuts.

La presidenta

Senyor diputat.

Antoni Fernández Teixidó

Vaig acabant, senyora presidenta. Només per dir dos coses més, si vostès m'ho permeten, que acabem ràpidament. PP, senyor Millo, PP, estem encantats de les correccions que ens plantegen, ja en parlarem, ja en [# discutirem] [Veus] Tant li espanta que parlem? Tant li espanta que ens sentin, si el diputat Boada ha parlat tot el que ha volgut i ningú li ha dit res, no pateixi, escolti'm, acabo, senyora presidenta. Acabo.

Parlarem de la Llei d'acompanyament, però tenim elements que discutir també respecte a una política que a vostè l'haurà sorprès tant com a nosaltres, oi que sí? L'increment d'impostos. Vostè això el sorprèn tant com a nosaltres, allà i aquí, eh que sí? Però en aquest context serem capaços de parlar-ne.

Acabo dient, senyora presidenta, de veritat, en vint segons, el següent. Ens en sortirem comptant amb els ciutadans, amb les empreses, amb els treballadors i amb vostès. Podem posar-nos d'acord, senyores i senyors diputats, només en una qüestió? Malgrat el que opinem cadascú, malgrat el que opina cada grup parlamentari, malgrat totes les crítiques rebem i formulem normals, podem enviar un missatge a aquest país dient-li que si treballem junts ens en sortim? Podem enviar un missatge a tothom dient que malgrat les diferències que tenim, les discrepàncies que tenim, les maneres diferents de veure-ho, podem treballar junts per sortir-nos-en? Independentment del que cadascú voti? Si fóssim capaços d'enviar aquest missatge als ciutadans, de dir: «Malgrat la crisi, aquí junts, malgrat les discrepàncies, aquí junts, amb un govern determinat, amb coratge i amb valentia, vencerem la crisi i crearem ocupació.»

Senyora presidenta, senyors consellers, senyora vicepresidenta, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa.)

Senyores diputades, senyors diputats. Ha acabat el debat, sotmetrem a votació conjunta totes les esmenes a la totalitat presentades.

S'inicia la votació.

Les esmenes a la totalitat del Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat per al 2012, han estat rebutjades per 53 vots a favor i 77 en contra.

Per tant, es tenen per fixades la previsió d'ingressos i la despesa global màxima que resulti del projecte presentat.